

NÄR ROSORNA BLOMMAR

I vårens tid dröjer vi gärna vid tanken på den kommande sommaren med dess fågling. När de svällande knopparna brister och övergår i lum-migt bladverk, grönskan tätnar och lövverket sprider sin friska doft, då lyftes sinnet i pånyttfödelsens glädje.

Varje år upplever människan samma återkommande företeelse, när natu-ren vaknar och det förnyade livet flödar genom träden, saven stiger genom stammarna och livet blir till vaket medvetande. Detta ser hon och kan likväl icke tänka sig att hon här finner den analogi med sin egen tillvaro, som denna naturens rytm visar hän emot. Att också hon återvänder till nytt liv, när hon lagt av den klädnad, som under ett antal år utgjort hennes fysiska kropp, det har hon i allmänhet ytterst svårt att förstå. Med denna klädnad har hon kanske handskats vårdslöst många gånger, men troget har den följt henne för att tjäna högre ändamål. Hennes kropp har utfört hennes befallningar utan att själv ha varit i stånd ge initiativ till en enda handling. Impulser tar den emot, men ingen egen verksamhetskraft är den utrustad med.

Det är först när denna klädedräkt lagts av i döden, som det sanna li-vet ger sig tillkänna. Som ett befriat väsen stiger den verkliga krop-pen fram i ohöljd gestalt. Befriad från sin tyngande yttre klädnad kommer den i beröring med nya världar. De är nya och dock så välkän-da. Ty det är inte första gången själen trätt ut i dessa riken, på nytt har de återkommit efter en genomgången kedja av nyttiga erfarenhe-ter. Under ett långt liv i den tyngsta materien har färdigheter sam-lats.

En dag skall frihetens timme slå för alltid. Det blir när själen inte längre behöver återvända till nya jordeliv. Om människans levnadshand-lingar varit sådana att hon rentvått sig från all skuld mot vän eller fiende eller mot någon i de lägre naturrikena, då kan hon för sista gången lämna det jordiska. Det kommer inte att utgöra någon svårighet för henne att veta när denna frihet uppnåtts, ty inom henne ges det svar hon väntar på. Ingen dömande makt ställes hon inför, intet kors-förhör av inkvisitoriska frågor. Tyst rannsakar hon sitt inre, tyst kommer svaret från hennes egen förmåga att rätt bedöma. Ty på samma sätt som ett föremål som sänkes ned i en vätska, stiger mot ytan i enlighet med vad dess vikt tillåter, så medger den mänskliga själen ett uppstigande mot högre sfärer i analogi med vad hennes gärningar ger henne rätt till. Lycklig den människa, som handlat så att det bä-rande elementet lyfter henne, lycklig är hon när hon erfar att hon sti-ger. Hon har tidigare många gånger stått inför samma avgörande, kanske hon då icke blev placerad på så hög nivå.

Lycklig den människa, som levat sitt liv på ett sådant sätt att hon når de sfärer, där höga väsen möter henne. Ty utvecklingen skall gå mot större visdom och högre kärlek, och när hon nått sådana kontak-ter att detta kan delges henne, då vet hon att färden uppåt har bör-jat.

Den västerländska människan har otroliga svårigheter att godta denna sanning, en sanning som österns folk insuper med modersmjölken. Så stark är den makt den konventionella religionen utövar, så hårt bi-ter det sig fast i sinnet som under barndomen inhämtas av livsåskåd-ning. Om förnuftet säger henne att återvändande till nya jordeliv är den enda förnuftiga lösningen på många frågor, skall likväl invändning-ar höras från henne själv, eftersom hon är bunden av det allmänna tän-kandet.

Om man frågar dessa människor, som icke är villiga acceptera tanken på ett återvändande av detta slag, hur de tänkt sig en fortsättning, blir svaret merendels att de icke vet vad de skall tro, bäst är att avvakta och se. Och så glömmar de att dröjsmålet kan vara ödesdigert

för deras framtida lycka, att de kan bli kvarglömda så länge att rosorna blommat ut, när deras stund slutligen är inne. När rosorna står i sin fulla prakt, då har sommaren nått sin höjdpunkt, då skall allt liv vara redo.

Ty på samma sätt som en trädgårdsmästare skall sköta sina rosenbuskar så att rosorna slår ut i rätta stunden, icke för tidigt och icke för sent, så skall människan ordna sitt liv så att det som skall komma fram därav och bli dess resultat, bringas till mognad i rätt tid.

Människans liv är som ett träd, dess tillväxttid är given, dess blomning likaså. När kulmen är nådd är tillbakagången färdig att träda in. Men liksom nya träd kommer fram ur fröet, så återvänder människan till jordelivet på nytt intill dess den dag kommer, då befrielsen uppnått.

Tillbakagången får inte ses som en sorglig tilldragelse. Det är rytmen i naturen vi här möter. Vissheten att rosenbusken på nytt slår ut i sin fulla prakt, när nästa sommar kommer, skall inge människan den trygghetskänsla hon är i behov av. Även hennes liv går en omgestaltning tillmötes, detta måste bli till visshet, om hon skall få frid i sinnet. Den plågsamma känslan av alltings meningslöshet måste undanröjas. Allt som sker har en innebörd, och det tillkommer henne att finna den. Det hon har att efterforska tillhör intet något mysterium, det är klarläggande sanning, som hon bör behandla med visshetens hela överskådlighet.

Österns folk har aldrig betvivlat denna sanning, därför att den ingår i deras religioner. Reinkarnationsläran har också hört till vår tro, men som så mycket annat har även denna lära blivit förvanskad. Redan under kristna kyrkans första tid ströks de partier ur bibeln, som behandlade detta ämne. Vilket förräderi av Kristi efterföljare, vilket svek mot själva sanningen! Så må då vi arbeta för att sprida den, lära ut den, så att den frid som följer må gjuta sitt balsam över alla sinnen.

Lär av rosenbusken, när den blommar. Det den har att förtälja skänker visshet och trygghet. Låt den berätta vad den känner är sanning, att livet allttjämt förnyar sig utan avbrott, tills utvecklingen öppnar vägen för en ny målsättning.

När rosorna blommar talar de sitt språk till människan. Hon må lära sig lyssna till melodien, rätta sig efter de råd hon får, ty de är visa, sprungna fram ur en faders kärlek till sina barn. Allt har vi att lära av naturen, må vi se till att vi ur den hämtar den kunskap, som ger oss visshet. Då har vi nått visdomen, ett stort mål för oss alla att nå.

ATT ÄLSKA DET RÄTTA

Vår tids ungdom uppfostras i första hand till att skaffa sig en ställning i samhället antingen genom att penningar samlas till en maktfaktor eller genom intellektuell anhopning av kunskaper till att representera eliten. Det är makt människan strävar att nå, förmågan att härska över medmänniskan värderas högst av allt.

När hon kommer underfund med att värden bedömda efter sådana normer är undermåliga och hon börjar söka sig fram efter nya mönster, först då är hon en sann representant för den tänkande människan. Vi må söka en högre målsättning än vi tidigare gjort och inrikta vår strävan att höja våra krav på kvalitet. Den djupa sanning får vi inte glömma, som ligger dold i Kristi ord: "Samlen eder icke skatter på jorden...."

Kan vi inte fatta innebörden häri, då är vi inte mogna att träda över tröskeln till en högre form av tillvaro, och dock är det vår uppgift under den tid vi nu genomlever att ta ett sådant steg. Därtill fordras att vi betraktar tillvaron från en ny aspekt, kan vi lära det, blir allt liv annorlunda.

Sanningen är en, men den kan uppfattas på många sätt. Vi har att lära bedöma den efter förnuftets och kärlekens lag. Det är inte säkert, att det som kommer emot oss innebär tillfredsställelse, det kan hända att vi

ser det svåra i de uppgifter som möter. Vi har så länge varit fångna av mörkrets makter att ljuset förskräcker oss, men om vi inte tvekar att fortsätta på vägen som öppnar sig, skall vi en dag finna att vi inte har anledning ångra vår förändrade sinnesstämning.

Vår tid har fört människan in i ett sådant läge, att hon känner sin dagliga sysselsättning otillfredsställande. Modets växlingar är en klar bild av det obeständiga i det hon ägnar sin kärlek åt. Det som idag prisas som högsta grace i form och stil, blir i morgon utdömt som smaklöst för att kastas bort bland värdelösa ting.

Andra normer måste den människa gå efter, som vill söka det oförgängliga, det bestående av skönhetshalt. Om vår längtan efter det sköna är rätt inriktad, skall det av tiden oberoende sökas, det Goethe kallar det skönas urbild. Den finner vi inte i vår materiella värld, den återfinns i idérnas rike, där allt skapat blir till, innan det tar gestalt i materiell form.

Det sköna är skönt i dess urbild, och var och en som fröjdar sig över rytmen i naturen, ser icke så mycket det som breder ut sig inför hans ögon, som den anda, vilken genomströmmar detta sköna. Det är den Högstes värld han njuter av, och den fröjd som genomströmmar honom därvid, är av annat slag än det vardagen bjuder honom. Det är stunder av andakt av samma slag, vare sig han möter den i templets helgd eller ute i naturen. Den glädjen skall vi söka, där finner vi sanningen.

Det rätta och det sköna är samma sak, att finna det sköna i livet är att vara på rätt väg. Det osanna och oäkta kan aldrig vara rätt, ej heller kan de väl tillfredsställa vår längtan. Det ligger glädje i att ägna sin strävan åt det sanna. Om vi övertänker vad som sker med oss i sådana stunder, finner vi att det är våra vibrationer som höjs, och detta innebär kvarvarande glädje.

Den glädje dessa erfarenheter skänker skall bevaras och bli till erfarenhet. Att höja vibrationerna är att uppnå ett tillstånd, som erfarenhetsmässigt skall behandlas för att slutgiltigt införlivas med vårt väsen. Vi vill att den stämning vi känner i upphöjd samvaro med värdefulla ting skall varaktigt bli till ett med vår tillvaro. Det kan ske genom att de plikter vardagen är uppfylld av ges en glans av högre värde. Även det alldagliga livet kan, om det lever rätt, lyftas upp och bli till andlighet. Den krassaste tillvaro bakom kontorsböckerna eller i verkstaden kan bli upplyst av andens ljus, om vi ingjuter däri den glädje som hör det högre livet till.

Allt skall få en snabbare rytm innebärande större mått av frid, och detta kan inte vinnas med mindre vi beslutar oss för att se på vardagen med öppnade ögon. Det är det rätta vi skall söka, och våra höjda vibrationer visar vägen. Gång på gång skall vi upprepa för oss själva: i glädje har allt blivit till, i glädje har allt skapat funnit väg till vår jord att brukas i rätt anda och i rätt uppskattning av dess sanna värde.

Intet som utgått ur Skaparens hand är undermåligt, varje uppgift vi ställes inför har sitt ursprung från höga makter, även den enklaste av dem är ett äreuppdrag och skall behandlas under ansvar. Det åliggande som blir behandlat med omtanke och kärlek, besudlas inte av låga krafter. Den som ser rätt blir befriad från det neddragande, det onda når honom ej. Han höjer sig över medmänniskan och drar henne med sig upp från de mörka krafter, som alltför länge utövat sin makt på vår jord.

Den som vill det rätta når en sådan frihet, att han också kan frigöra andra. Den inre lyftning han känner därvid är beviset på att han höjt sig över medelmåttan.

Din tanke får vingar, när du söker det rätta, din flykt mot högre världar leder dig i möte med andeväsen, som länge i strävan att nå dig sökt medel att åvägabringa ett sådant möte. Dessa väsen står redo att ta emot dig och öppna en värld hittills obekant, men innebärande en lycka högt över jordiska mått.

Alltför länge har vi varit skilda från yttervärlden, levat vårt liv på vår lilla planet i övertygelsen att vår uppgift icke varit att nå däröver. Den stängda porten har mänskligheten betraktat som en mur, förbjuden att forcera. Det är en felaktig tanke, andra världar hör oss till med samma rätt som friheten hör alla väsen till. När vi upphört att tro att andra världar är döda kroppar, snurrande i entonig rytm genom universum utan att nås av ett tänkande väsen, då har vi tagit ett steg mot en ny form av utveckling.

Men våra uppfinningar må omfatta hur snillrika instrument som helst, de ger oss dock icke den konstruktiva storhet, som öppnar vägen till andra världar, förrän vi lärt oss tänka rätt.

I kärlek till allt liv skall de världarna mötas, om vi vill bli mottagna av dess innevånare. Så länge den tendensen uppehålls, att vår jords mäktigaste stater i konkurrerande tävlan söker sig ut i rymden, skall dess bebodda världar vara stängda. Det insegel, som skyddar deras frihet och rättighet att leva enligt egna intentioner, kommer inte att brytas av oss, det är ditsatt av högre makter. Vår strävan må underbyggas av vilka medel som helst, hänsynslöst utnyttjande av mänskligt liv, slösaktigt offer av penningssummor utan tal, vägen är stängd, intill dess vi möter dessa varelser i kärlek. Denna kärlek skall utgå från en inbördes samhörighetskänsla med vår egen jords alla folk och möta det främmande folk, som bebod de världar vi söker tillträde till, i samma anda. Då är dörrarna öppna för oss alla.

Detta som här sägs är icke nya ting, det har sagts under många år av alla dem, som besöker vår jord från främmande planeter, och vars närvaro hos oss våra myndigheter förnekar med en halsstarrighet, som övergår allt förnuft. De har givit sig tillkänna, dessa främmande besökare, vid olika tillfällen, de har låtit sig ses av höga myndigheter, men det insegel dessa satt på sin tunga, är ett vittnesbörd om hur föga sanningskärleken är utvecklad hos dem. Av fruktan vägrar de bryta sin tystnad, och dock är det endast sin egen misstro mot dessa våra vänner de rädas för.

Med få undantag är de väsen, som söker oss komna till vår jord för att möta oss i kärlek. Det är samma kärlek som krävs av oss för att vi skall nå dem. De står över oss, därför skall vi möta dem med förtroende. De vill lära oss nyttiga ting, därför skall vi icke förneka dem. Att efterforska sanningen om dem är att tänka rätt, inte att kritiklöst anamma allt som sägs och skrivs om dem. Och när vi noga genomforskat det som lägges fram för oss, skall vi räcka dem handen till en broderlig hälsning, och ur deras stora kunskap inhämta det de har att lära oss.

Deras tekniska överlägsenhet skall bli till broderlig samstämdhet med vårt eget kunnande. den dag då vår strävan inte går ut på att överglänsa vår nästa utan delge honom våra kunskaper att utnyttjas i samarbete med oss för allas bästa.

Detta är att älska det rätta. Vi har läromästare, må vi anlita dem. När vi lärt oss detta, blir vår planet en skönare värld att bebo, ty då har människan införlivat sin skönhet med naturens och fulländningen är nådd.

Elisabeth Lansenor.